

Usnesení Zvláštního senátu ze dne 13.10.2005, sp. zn. Konf 99/2004, ECLI:CZ:NS:2005:KONF.99.2004.1

Číslo: 77/2006

Právní věta: K projednání a rozhodnutí sporu o nárok plynoucí z porušení povinnosti vrátit zařízení sloužící k přijímání signálu digitálního satelitního vysílání osobě vykonávající komunikační činnost je dána pravomoc soudu podle § 7 odst. 1 o. s. ř.

Soud: Zvláštní senát

Datum rozhodnutí: 13.10.2005

Spisová značka: Konf 99/2004

Číslo rozhodnutí: 77

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pravomoc soudu

Předpisy: § 7 odst. 1 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Dne 13. 10. 2004 se obrátil Český telekomunikační úřad na zvláštní senát s návrhem na rozhodnutí sporu o pravomoc (kompetenčního sporu) podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 3 ve věci tohoto soudu, u něhož podal žalobu žalobce UPC ČR, a. s., proti žalované A. H. o částku 12 640 Kč s příslušenstvím.

Ze spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Uvedená žaloba byla podána u Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 28. 1. 2003. Podle žalobního tvrzení uzavřel žalobce s žalovanou „Smlouvu o dodávce služeb UPC Direct“. V souladu se smlouvou zapůjčil žalobce žalované přijímací zařízení (digitální satelitní přijímač Philips DSX 6010, přístupovou kartu UPC Direct a satelitní anténu s konvertorem) v celkové hodnotě 14 640 Kč; žalovaná pak oproti vydání přijímacího zařízení složila vratnou zálohu ve výši 2000 Kč. Pro případ ukončení smluvního vztahu se žalovaná zavázala vrátit přijímací zařízení ve funkčním stavu s přihlédnutím k obvyklému opotřebení a vyslovila souhlas se započtením vratné zálohy proti případným pohledávkám žalobce vůči ní. Jelikož žalovaná neplnila své povinnosti ze smlouvy tím, že neprováděla měsíční úhradu za dodávku služeb, žalobce od smlouvy odstoupil a vyzval žalovanou k vrácení přijímacího zařízení. Žalovaná na tuto výzvu nereagovala a nevyhověla ani opakované výzvě. Žalobce si tedy započel složenou zálohu a soudu navrhl, aby žalované uložil povinnost uhradit mu 12 640 Kč (tj. zbylou část ceny přijímacího zařízení), jakož i náklady řízení.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 3 svým usnesením ze dne 29. 4. 2004 řízení o žalobě zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že podle § 95 bodu 1 písm. c) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích (citovaný text však odpovídá znění ustanovení § 95 bodu 8 písm. d/), rozhoduje spory o povinnosti účastníka k finančnímu plnění vyplývající ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb Český telekomunikační úřad.

V návrhu na řešení kompetenčního sporu správní úřad naproti tomu zdůraznil, že telekomunikační službou ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o telekomunikacích je služba, jejíž poskytování spočívá zcela nebo zčásti v přepravě nebo směřování informací telekomunikačními sítěmi třetím osobám. Zapůjčení přijímacího zařízení však není součástí poskytování telekomunikační služby, byť poskytování takové služby umožňuje. Volba takového zařízení je vždy na smluvních stranách a není regulována zákonem o telekomunikacích. Žalobcův nárok na zaplacení hodnoty nevráceného přijímacího zařízení je tedy nárokem na náhradu škody, který plyne z občanskoprávního vztahu mezi žalobcem a žalovanou. Finanční náhrada za nevrácené zařízení není finančním plněním vyplývajícím ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb; rozhodovat ve věci proto přísluší Obvodnímu soudu pro Prahu 3.

Z v l á š t n í s e n á t zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

Jelikož zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS), je třeba nejprve uvést, že zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, výklad jehož ustanovení se mezi správním úřadem a soudem stal sporným, byl k 1. 5. 2005 zrušen zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích). Tento zákon nahradil pojem „telekomunikační služba“ pojmem „služba elektronických komunikací“; někdejší „provozovatel telekomunikačních služeb“ je zde zahrnut do širšího pojmu „osoba vykonávající komunikační činnost.“ Za zmínku též stojí, že tímto zákonem byl zrušen Český telekomunikační úřad zřízený podle zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích (§ 148 písm. a/ zákona o elektronických komunikacích), a současně byl zřízen Český telekomunikační úřad (legislativní zkratkou označován jako „Úřad“) s nově vymezenou působností (§ 3 odst. 1 zákona).

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; podle § 129 odst. 1 zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Jak plyne z listin založených v soudním spisu, obsahem „Smlouvy o dodávce služeb UPC Direct“ uzavřené mezi stranami původního řízení byla na straně žalobce povinnost dodávat žalované signál digitálního satelitního vysílání, které odpovídala povinnost žalované v měsíčních intervalech hradit žalobci tuto službu. Rozhodovat ve sporu o plnění takových povinností – které jsou upraveny nejen konkrétním způsobem v této smlouvě, resp. ve všeobecných obchodních podmínkách žalobce, ale obecně též v zákoně o elektronických komunikacích (srov. část první hlavu čtvrtou díl první zákona) – by vskutku příslušelo Úřadu.

Předmětem řízení v této věci je však peněžitá náhrada za vypůjčené přijímací zařízení, které si žalovaná ponechala v rozporu se smlouvou i poté, co žalobce od smlouvy odstoupil, a bezdůvodně se

tak obohatila. Nelze jistě popřít, že výpůjčka přijímacího zařízení v tomto případě podmiňovala poskytování služby elektronické komunikace: bez ní by totiž příjem satelitního vysílání nebyl možný. To ovšem z výpůjčky nečiní službu elektronických komunikací.

V této souvislosti zvláštní senát připomíná svou konstantní judikaturu (navazující ostatně na rozhodovací činnost někdejšího správního úseku Vrchního soudu v Praze) týkající se nároku mobilního operátora – coby poskytovatele telekomunikační služby – na doplatek kupní ceny za mobilní telefon. I když nárok na tento doplatek vznikl v důsledku porušení povinnosti uživatele hradit paušální poplatek za službu a hovorné – tedy v příčinné souvislosti s porušením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb – jedná se přesto o nárok plynoucí z běžného soukromoprávního vztahu založeného kupní smlouvou; rozhodovat o něm proto přísluší soudu, nikoliv Úřadu (srov. č. 47/2004 Sb. NSS). Obdobná argumentace se tak uplatní i v projednávané věci: nezáleží na označení smluv, které mezi sebou strany uzavřely, nýbrž na povaze konkrétních vztahů, které jsou jejich předmětem. Už vůbec pak není důležité, zda strany vtělily uspořádání svých vzájemných vztahů do více samostatných listin (jako tomu bylo ve shora zmíněné věci a mnoha podobných, kde byl mobilní telefon prodán uživateli na základě dodatku ke smlouvě o poskytování služeb veřejné radiotelefonní sítě), nebo sepsaly jedinou smlouvu, upravující však několik vztahů v rámci vztahu formálně jediného.

Rozhodování o nárocích plynoucích z porušení povinnosti vrátit vypůjčenou věc (byť k výpůjčce došlo v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací) tedy zákon o elektronických komunikacích nesvěřuje Úřadu; z pravomoci soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci přísluší soudu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení obvodního soudu v rozsahu, který výroku, jímž byla pravomoc určena, odporuje.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány (§ 4 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 3 pokračovat v původním řízení o podané žalobě.